

— Моля ви за последенъ път! Ще умра!

— Не, ти нѣма да умрешъ. Но само за една нощъ какво значи една почивка спечелена съ трудъ.

Тогава, разтреперена отъ студъ, съ премръзнали крилца, търкаляща се отъ невъзможностъ да хвъркне, пчелата пълзѣ, пълзѣ, докато най-после презъ една пукнатина тя падна въ една пещера. Стори ѝ се, че падайки, тя никога нѣма да се спре. Толкова дълбоко! Но най-после тя докосна земята и се намѣри до една змия, съ сиво-кафявъ гърбъ, навита на кравай и готова да се хвърли върху нея. Змията гледаше ужасената пчела.

Въ сжщностъ, това не бѣше пещера, а една дупка, образувана отъ полуизсъхналъ дънеръ. Тукъ змията бѣше намѣрила леглото си. Змиитѣ ядатъ пчели и много обичатъ това вкусно ядене. И когато малката пче-

ла видѣ предъ себе си смока, та отчаяно притвори очички и си пришепна:

— Сбогомъ, животъ, дойде моя последенъ часъ!

Но за нейна изненада, смокътъ не само не я изяде, а ѝ каза:

— Какъ си, малка пчеличке? Сигурно не си работила много, щомъ си тукъ по това време?

— Да — отговори тя — не работихъ, и сбъркахъ.

— Щомъ е така — продължи смокътъ шеговито — значи, азъ ще изямъ едно съвсемъ безполезно животно. Азъ ще те изямъ, пчеличке.